

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 03, 2018

Nummer 3, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:294](#) 23-01-2018

Amsterdam/handhaving

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7644](#) 17-10-2017

Amsterdam/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:300](#) 31-01-2018

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland/weigering ontheffing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:336](#) 31-01-2018

Arnhem/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:287](#) 31-01-2018

Hof van Twente/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:348](#) 31-01-2018

Amsterdam/omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:289](#) 31-01-2018

Gilze en Rijen/afwijzing verzoek om handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:209](#) 24-01-2018

Hoogezand-Sappemeer/bestuursdwang

RECHTSPRAAK

Gilze en Rijen/afwijzing verzoek om handhaving

Zicht op legalisering. Eventuele strijd met provinciale verordening.

De rechtbank heeft ten onrechte aangenomen dat op voorhand duidelijk is dat het nieuwe bestemmingsplan uiteindelijk geen rechtskracht zal verkrijgen. Zij heeft de omstandigheid dat partij strijd met de Verordening Ruimte aan de orde heeft gesteld en dat hiervoor bevestiging kan worden gevonden in de door het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant tegen het ontwerp ingediende zienswijze, die dateert van na het nemen van het besluit van 6 april 2016, ten onrechte als grond daarvoor aangemerkt. Het nieuwe bestemmingsplan is niet evident in strijd met het principe van zorgvuldig ruimtegebruik als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onderdeel a, van de Verordening Ruimte. Het enkele feit dat onduidelijk is of het nieuwe bestemmingsplan in overeenstemming is met de Verordening Ruimte is onvoldoende om op voorhand aan te nemen dat dit plan geen rechtskracht zou krijgen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:289

Zaaknummer: 201701128/1/A1

RECHTSPRAAK

Hof van Twente/omgevingsvergunning bouwen

Ladder voor duurzame verstedelijking. Omvang geding. Relativiteitsbeginsel. Nieuwe stedelijke ontwikkeling. Lokale en regionale behoefte. Onderzoek niet gedateerd.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank in het door partij in zijn beroepschrift aangevoerde dat door het verlenen van de omgevingsvergunning uitbreiding van versnipperd bedrijventerrein ontstaat, terwijl op een daarvoor gecentraliseerde en aangewezen plek, Zenkeldamshoek, de gronden er verwilderd bijliggen in plaats van te worden ingericht door potentiële bedrijven, terecht aanknopingspunten gevonden voor de conclusie dat hiermee een beroep is gedaan op strijdigheid met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro en artikel 2.1.3, van de Omgevingsverordening. Voor het oordeel dat de rechtbank in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, buiten de omvang van het geding is getreden, bestaat gelet hierop naar het oordeel van de Afdeling geen grond.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 28 juni 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1724, moet bij de beantwoording van de vraag of het relativiteitsvereiste in de weg staat aan vernietiging van het bestreden besluit wegens strijd met de rechtsregel neergelegd in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, onderscheid worden gemaakt tussen de belangen die genoemde bepaling beoogt te beschermen en de belangen van de rechtzoekende die deze rechtsregel inroept. Artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro strekt, samengevat weergegeven, tot bevordering van zorgvuldig ruimtegebruik, waaronder het voorkomen van onnodig ruimtebeslag, en het voorkomen van onaanvaardbare leegstand (uitspraak van 20 mei 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1585 (Wijchen)).

Aan het perceel waarop de omgevingsvergunning ziet, is in het bestemmingsplan de bestemming ‘Agrarisch’ toegekend. Op het perceel is geen bouwblok aanwezig. Het plan waarvoor omgevingsvergunning is verleend, voorziet in een garagebedrijf met een omvang van 3.100 m², waarvan 870 m² bebouwing. Gezien het vorenstaande is de omvang van het bouwplan, gezien in het licht van de huidige bestemming en de doelstelling van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, zodanig substantieel dat sprake is van een nieuwe stedelijke

ontwikkeling.

In de nota van toelichting bij artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro (Stb. 2012, 388, p. 34 en 49-50) is vermeld dat ook een lokale behoefte aan een stedelijke ontwikkeling door de regio onderdeel kan worden gemaakt van de regionale behoefte. Gelet hierop heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte grond gevonden voor de conclusie dat onder regionale behoefte als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, onderdeel a en b, van het Bro een groter gebied dient te worden verstaan dan uitsluitend de kern Markelo. Voorts heeft de rechtbank ten aanzien van het onderzoek naar mogelijke andere locaties voor de vestiging van het garagebedrijf ten onrechte overwogen dat het desbetreffende onderzoek dateert uit 2010 en reeds daarom niet actueel kan worden geacht. In dit verband acht de Afdeling van belang dat in de ruimtelijke onderbouwing is toegelicht dat het onderzoek weliswaar enigszins gedateerd is, maar dat eventueel vrijgekomen nieuwe locaties op planologisch onaanvaardbare locaties liggen. De situatie ten opzichte van de in het onderzoek van 2010 benoemde locaties is volgens de ruimtelijke onderbouwing niet gewijzigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:287

Zaaknummer: 201609639/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onder 3° Wabo, 8:69 lid 2 Awb, 8:69a Awb, 3.1.6 lid 2 Bro en 5.20 Bor

RECHTSPRAAK

Arnhem/omgevingsvergunning bouwen***Toepasbaarheid artikel 9 van de Woningwet. Bouwverordening. Bestrijding van gezondheidsrisico's van asbest. Geen bij het besluit betrokken belang.***

De rechtbank heeft terecht overwogen dat, gelet op artikel 133, eerste lid, van de Woningwet, artikel 9 van de Woningwet, zoals dat laatstelijk luidde voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014, in deze zaak van toepassing is, aangezien op het tijdstip van inwerkingtreding van laatstgenoemde wet voor het perceel een bestemmingsplan als bedoeld in de Wet ruimtelijke ordening van toepassing was, dat nadien niet is gewijzigd. De verwijzing door appellante naar artikel 133, derde lid, van de Woningwet vormt geen grond voor een ander oordeel. Uit het daarin bepaalde, dat op een aanvraag ingediend voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014 artikel 9 van de Woningwet van toepassing is, volgt niet a contrario en in afwijking van het eerste lid van artikel 133 van de Woningwet dat op de aanvraag, nu die is ingediend na dat tijdstip, artikel 9 van de Woningwet niet van toepassing is. Ook niet in samenhang gezien met het vierde lid van artikel 133 van de Woningwet, nu die bepaling ziet op de situatie dat op het tijdstip van de aanvraag geen bestemmingsplan als bedoeld in de Wro van toepassing is, en die situatie zich hier niet voordoet.

De Afdeling is van oordeel dat de bestrijding van de gezondheidsrisico's van asbest niet een belang is dat bij de beoordeling van het onderhavige besluit een rol speelt. In de bestrijding daarvan wordt voorzien in specifieke wettelijke regelingen. Verlening van de omgevingsvergunning laat onverlet dat aan die regelingen moet worden voldaan. De toepassing van de Wabo is dan ook niet bij uitstek het kader waarin het belang van de bestrijding van de gezondheidsrisico's van asbest tot gelding dient te worden gebracht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:336

Zaaknummer: 2016o8716/1/A1

Wetsartikelen: 9 Wonw, 133 lid 3 Wonw en 1.26 Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan

Stedelijk ontwikkelingsproject. Besluit m.e.r.

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 15 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:694) overweegt de Afdeling dat het antwoord op de vraag of sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit m.e.r., afhangt van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging van de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Uit deze uitspraak volgt eveneens dat het antwoord op de vraag of een activiteit kan worden aangemerkt als een activiteit als bedoeld in kolom I van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r., niet afhankelijk is van het antwoord op de vraag of per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan. Global Investors en anderen voeren derhalve terecht aan dat de rechtbank, door bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject enkel van belang te achten of het plan al dan niet belangrijke nadelige gevolgen heeft voor het milieu, een verkeerde maatstaf heeft gehanteerd.

Het project, dat is gelegen in bestaand stedelijk gebied, voorziet in een gedeeltelijke functiewijziging van Villa ArenA, waarbij woongerelateerde detailhandel wordt omgezet naar grootschalige (perifere) detailhandel, zonder verplichte relatie tot wonen. Er vindt derhalve een gedeeltelijke brancheverruiming plaats, maar het gebruik blijft gericht op detailhandel. Deze functiewijziging gaat niet gepaard met een uitbreiding van de bebouwde oppervlakte, zodat de opzet en de vormgeving van Villa ArenA door het project nauwelijks zullen wijzigen. Gelet daarop is de Afdeling van oordeel dat geen sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit m.e.r.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:348

Zaaknummer: 201609536/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo, 4 aanhef en lid 9 bijlage II Bor en Besluit m.e.r.

RECHTSPRAAK

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland/weigering ontheffing

Discountsupermarkt. Rechtszekerheid. Strijd met provinciale verordening. Geen bijzondere omstandigheden die ontheffing rechtvaardigen.

In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4.1a, eerste lid, van de Wro is benadrukt dat met grote terughoudendheid dient te worden omgegaan met de mogelijkheid om ontheffing te verlenen van de krachtens provinciale verordening gestelde regels. In de parlementaire geschiedenis is vermeld dat de ontheffingsmogelijkheid is bedoeld voor bijzondere, uitzonderlijke situaties die zich incidenteel voordoen, waarbij kan worden gedacht aan een innovatief project waarbij zwaarwegende maatschappelijke belangen een rol spelen. Uitgangspunt is blijkens de parlementaire geschiedenis dat in de provinciale regels zelf dient te worden geconcretiseerd in welke gevallen de regeling niet van toepassing is om zo vooraf duidelijkheid te geven over de regels die door andere bestuursorganen in acht moeten worden genomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:300

Zaaknummer: 201703111/1/R3

Wetsartikelen: 4.1a lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Hoogezand-Sappemeer/bestuursdwang

Archeologisch onderzoeksgebied. Erfgoedverordening. Legaliteitsbeginsel. Verbindendheid. Incidenteel hoger beroep.

Hoewel de gemeenteraad op grond van artikel 38a van de Monumentenwet, zoals dit destijds luidde, bij de vaststelling van een bestemmingsplan rekening moet houden met de in de grond aanwezige dan wel te verwachten monumenten, betekent dit niet dat uitsluitend in een bestemmingsplan daarover regels kunnen worden gesteld. Uit artikel 38, eerste lid, van deze wet, volgt immers dat de gemeenteraad in het belang van de archeologische monumentenzorg bij een verordening regels kan vaststellen. Juist omdat zowel in een verordening als in een bestemmingsplan regels in het belang van de archeologische monumentenzorg kunnen zijn opgenomen, is met het oog op eventuele conflicten tussen die regels in artikel 38, tweede lid, van deze wet, zoals dit destijds luidde, een regeling getroffen. Gelet op het voorgaande kan de Erfgoedverordening een aanvullende werking hebben op het bestemmingsplan.

Wat betreft artikel 5.2, van het Bor overweegt de Afdeling dat in dat artikel alleen is geregeld welke voorschriften in ieder geval aan een omgevingsvergunning voor activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, b, c en h, van de Wabo in het belang van de archeologische monumentenzorg kunnen worden verboden. Hieruit kan niet worden afgeleid dat in een verordening geen verbod kan worden opgelegd om zonder omgevingsvergunning in een archeologisch onderzoeksgebied bepaalde activiteiten te verrichten.

Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat de percelen niet in redelijkheid als archeologisch onderzoeksgebied konden worden aangemerkt. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de Erfgoedverordening in zoverre onverbindend is.

De aanleiding voor het instellen van incidenteel hoger beroep moet zijn gelegen in het ingestelde principaal hoger beroep. Dit volgt ook uit artikel 8:110, tweede lid, van de Awb. In die bepaling is het aanvangen van de termijn voor het instellen van incidenteel hoger beroep afhankelijk gesteld van het moment van verzending van de gronden van het principaal hoger beroep door de hogerberoepsrechter.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:209

Zaaknummer: 201607044/1/A1

Wetsartikelen: 1 Monw 1988, 38 lid 2 Monw 1988, 5.2 Bor, 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a, b, c, en h Wabo, 2.2 lid 2 Wabo en 8:110 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

Amsterdam/handhaving

Last onder bestuursdwang. Voorbereidingsbesluit. Overgangsrecht. Strijd Dienstenrichtlijn. Conclusie A-G HvJ EU.

De rechtbank is van oordeel dat uit de tekst van artikel 3.7 van de Wro en het doel van het voorbereidingsbesluit zoals dat uit de wetsgeschiedenis naar voren komt niet kan worden afgeleid dat verweerder overgangsrecht in het voorbereidingsbesluit had moeten opnemen.

Verder oordeelt de rechtbank dat het voorbereidingsbesluit niet in strijd is met de Dienstenrichtlijn. Bij de beoordeling van het betoog van eiseres over de strijdigheid met de Dienstenrichtlijn stelt de rechtbank vast dat de verwijzingsuitspraak van de Afdeling van 13 januari 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:75) van belang is. Het Hof van Justitie van de EU heeft de gestelde vragen nog niet beantwoord, wel is reeds door de A-G geconcludeerd. Hoewel de beantwoording door het Hof zou kunnen afwijken van de conclusie van de A-G ziet de rechtbank aanleiding om zich te conformeren aan de conclusie. De rechtbank overweegt dat bij het voorbereidingsbesluit en het daarin opgenomen gebruiksverbod het economische aspect niet overheersend lijkt, zodat dit gebruiksverbod niet onder het bereik van artikel 14, aanhef en onder 5, van de Dienstenrichtlijn valt. Het door de raad beoogde doel, het voorkomen van een monocultuur van de Amsterdamse binnenstad ten behoeve van haar bewoners en de aldaar werkzame werknemers, is naar het oordeel van de rechtbank te scharen onder het beschermen van het stedelijk milieu.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:294

Zaaknummer: AMS 17/6561

Wetsartikelen: 3.7 Wro en 15 lid 3 Dienstenrichtlijn

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning

Tijdelijke omgevingsvergunning evenement. Belanghebbende. Gevolgen van enige betekenis. Ingebrekestelling. Onredelijk laat.

De Afdeling heeft op 23 augustus 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2271) uitleg gegeven over de zinsnede 'gevolgen van enige betekenis'. De rechtbank stelt aan de hand van die uitspraak vast dat de drempel om iemand als belanghebbende aan te merken laag is. Uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt, wanneer de gevolgen van de activiteit voor de woon- en/of leefsituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Niet in geschil is dat eiseres geluidsoverlast van het festival ervaart. De vraag is of deze hinder van enige betekenis is. Eiseres heeft tijdens de zitting gewezen op het basgeluid dat zij hoort in haar woning, ook als zij de ramen en deuren gesloten heeft en haar tv aan staat. Naar het oordeel van de rechtbank is deze hinder niet dermate gering dat zij geen persoonlijk belang bij de omgevingsvergunning voor het festival in 2015 meer heeft.

In artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onderdeel a, van de Awb is bepaald dat geen dwangsom is verschuldigd indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. In dit artikel is geen vaste termijn opgenomen die bepaalt wat onder 'onredelijk laat' moet worden verstaan. Uit de MvT bij dit artikel blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de invulling van dit begrip af te laten hangen van de omstandigheden van het geval. In dit geval heeft eiseres naar het oordeel van de rechtbank niet onredelijk lang gewacht met de ingebrekestelling.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7644

Zaaknummer: AMS 16/949 en AMS 16/5352

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb en 4:17 Awb